

ΕΣΥ ΤΙ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;
ΤΑ ΔΕΦΤΑ ΣΟΥ Ή ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ;

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

JENNIFER LYNN BARNES

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Παιχνίδια κληρονομιάς**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Inheritance Games
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer Lynn Barnes
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Γαλάτουλα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lisa Horton
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Jennifer Lynn Barnes, 2020

© Εικαστικών εξωφύλλου: Shutterstock

Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5001-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5002-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

JENNIFER LYNN BARNES

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Μετάφραση: Τατιάνα Γαλάτουλα

Στον Σάμιουελ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Όταν ήμουν μικρή, η μαμά μου επινοούσε συνεχώς διάφορα παιχνίδια. Το Παιχνίδι της Σιωπής. Το Παιχνίδι του Μπισκότου, όπου νικητής ήταν αυτός που έτρωγε το μπισκότο του πιο αργά από τον άλλον. Και το διαχρονικά αγαπημένο Παιχνίδι των Μαρσμέλοου, όπου, μεταξύ άλλων, τρώγαμε μαρσμέλοου φορώντας μες στο σπίτι χοντρά μπουφάν αγορασμένα από φτηνομάγαζα με μεταχειρισμένα ρούχα, ώστε να αποφύγουμε να ανάψουμε τη θέρμανση. Όταν μας έκοβαν το ρεύμα, παίζαμε το Παιχνίδι του Φακού. Δεν πηγαίναμε πουθενά περπατώντας – μονίμως κάναμε αγώνες δρόμου. Το πάτωμα ήταν σχεδόν πάντα ένα ποτάμι λάβας. Ο βασικός λόγος ύπαρξης των μαξιλαριών ήταν η κατασκευή οχυρών.

Το παιχνίδι μας με τη μεγαλύτερη διάρκεια λεγόταν Έχω Ένα Μυστικό, επειδή η μαμά μου έλεγε ότι κάθε άνθρωπος έπρεπε να έχει τουλάχιστον ένα μυστικό. Κάποιες μέρες μάντευε το μυστικό μου. Κάποιες άλλες όχι. Παίζαμε κάθε εβδομάδα, ώσπου έγινα δεκαπέντε ετών και ένα από τα δικά της μυστικά την οδήγησε στο νοσοκομείο.

Και προτού καλά καλά το καταλάβω, η μαμά μου χάθηκε για πάντα.

«Σειρά σου, πριγκίπισσα». Μια βραχνή φωνή με επανέφερε απότομα στο παρόν. «Δε σκοπεύω να ξημερωθώ εδώ».

«Δεν είμαι πριγκίπισσα», απάντησα κοφτά καθώς μετακινούσα έναν από τους ιππότες μου. «Σειρά σου, γέρο».

Ο Χάρι με αγριοκοίταξε. Στην πραγματικότητα, δεν ήξερα πόσων χρόνων ήταν, ή πώς είχε καταλήξει να είναι άστεγος και να ζει στο πάρκο, όπου παίζαμε σκάκι κάθε πρωί. Ήξερα, όμως, ότι ήταν καταπληκτικός αντίπαλος.

«Είσαι φρικτός άνθρωπος», μουρμούρισε με το βλέμμα καρφωμένο στη σκακιέρα.

Με τις τρεις επόμενες κινήσεις τον είχα νικήσει. «Ματ! Ξέρεις τι σημαίνει αυτό, Χάρι».

Μου έριξε μια θυμωμένη ματιά. «Πρέπει να σ' αφήσω να με κεράσεις πρωινό». Αυτοί ήταν οι όροι του στοιχήματος που είχαμε βάλει πριν από καιρό. Όταν κέρδιζα, ήταν υποχρεωμένος να δεχτεί ένα δωρεάν γεύμα.

Προς τιμήν μου, δεν καυχήθηκα ιδιαίτερα. «Είναι ωραίο να είσαι βασίλισσα».

Έφτασα εγκαίρως στο σχολείο, αν και οριακά. Είχα τη συνήθεια να εμφανίζομαι πάντα στο παρά πέντε. Στο ίδιο τεντωμένο σκοινί ακροβατούσα και με τους βαθμούς μου. Πώς μπορούσα να πάρω Α με τη μικρότερη δυνατή προσπάθεια; Δεν ήμουν τεμπέλα. Απλώς είχα πρακτικό πνεύμα. Άξιζε τον κόπο να βαθμολογηθώ με 17 αντί 19, αν έτσι είχα το περιθώριο να αναλάβω μία επιπλέον βάρδια στη δουλειά.

Ήμουν στο μάθημα των ισπανικών και προετοίμαζα την εργασία μου για τη Γλώσσα, όταν με ενημέρωσαν ότι ήθελε να με δει ο λυκειάρχης. Κανονικά, τα κορίτσια σαν εμένα ήταν αόρατα. Δε χρειαζόταν ποτέ να πηγαίνουμε στο γραφείο του διευθυντή. Μπλεκόμασταν σε μεπελάδες μόνο αν μας έπαιρνε

– πράγμα που σήμαινε ότι εγώ δεν μπλεκόμουν σε μπελάδες ποτέ.

«Πέρασε, Έιβερι». Η υποδοχή του λυκειάρχη, του κυρίου Άλτμαν, ήταν κάθε άλλο παρά θερμή. «Κάθισε».

Υπάκουσα.

Έπλεξε τα χέρια του πάνω στο γραφείο του που δέσποζε ανάμεσά μας. «Υποθέτω ότι ξέρεις για ποιον λόγο βρίσκεσαι εδώ».

Αν η επίσκεψή μου στο γραφείο του δεν αφορούσε τα εβδομαδιαία παιχνίδια πόκερ που οργάνωνα στο υπαίθριο πάρκινγκ για να χρηματοδοτώ τα πρωινά γεύματα του Χάρι –και μερικές φορές και τα δικά μου–, δεν είχα ιδέα τι μπορεί να είχα κάνει για να τραβήξω την προσοχή του λυκειάρχη. «Συγγνώμη, αλλά δεν ξέρω», είπα, προσπαθώντας να ακουστώ επαρκώς πειθήνια.

Ο κύριος Άλτμαν με άφησε να βράζω στο ζουμί μου για μερικά λεπτά κι έπειτα έτεινε προς το μέρος μου μια δέσμη συραμμένα χαρτιά. «Αυτό εδώ είναι το χθεσινό σου διαγώνισμα στη Φυσική».

«Μάλιστα», είπα.

Η απάντηση δεν τον ικανοποίησε, όμως δεν ήξερα τι άλλο να πω. Για μία φορά είχα διαβάσει πραγματικά. Δυσκολευόμουν να πιστέψω ότι τα είχα πάει τόσο χάλια, ώστε να αξίζω την κατσάδα του λυκειάρχη.

«Ο κύριος Γέιτς βαθμολόγησε τα διαγωνίσματα, Έιβερι. Ήσουν η μόνη που πήρε 20!»

«Πολύ χαίρομαι», είπα, προσπαθώντας συνειδητά να ελέγξω τον εαυτό μου και να μην πω ξανά «μάλιστα».

«Δε θα έπρεπε να χαίρεσαι, δεσποινίς μου. Ο κύριος Γέιτς σκόπιμα προετοιμάζει διαγωνίσματα που δυσκολεύουν τους μαθητές του. Διδάσκει εδώ και είκοσι χρόνια και δεν έχει βαθμολογήσει με 20 κανέναν μαθητή. Αντιλαμβάνεσαι ποιο είναι το πρόβλημα;»

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την ενστικτώδη απάντησή μου. «Λέτε ότι ένας καθηγητής βάζει διαγωνίσματα που χαντακώνουν τους περισσότερους μαθητές του;»

Ο κύριος Άλτμαν μισόκλεισε τα μάτια. «Είσαι καλή μαθήτριά, Έιβερι. Πολύ καλή, δεδομένων των συνθηκών. Αλλά δε φημίζεσαι για τους υψηλούς βαθμούς σου».

Είχε δίκιο. Τότε, λοιπόν, γιατί ένιωσα σαν να μου έριξε γροθιά στο στομάχι;

«Κατανοώ την κατάστασή σου», συνέχισε ο κύριος Άλτμαν, «αλλά θέλω να είσαι ειλικρινής μαζί μου». Στύλωσε τα μάτια του στα δικά μου. «Ήξερες ότι ο κύριος Γέιτς αποθηκεύει αντίγραφα όλων των διαγωνισμάτων του στο cloud;» Νόμιζε ότι ήξερα εκ των προτέρων τις απαντήσεις του διαγωνίσματος. Έτσι όπως καθόταν απέναντί μου και με κεραυνοβολούσε με το βλέμμα του, ένιωσα πιο τιποτένια από ποτέ. «Θέλω να σε βοηθήσω, Έιβερι. Τα πηγαίνεις εξαιρετικά, αν σκεφτεί κανείς πόσο σκληρά σου φέρθηκε η ζωή. Θα στενοχωριόμουν πολύ αν ανατρέπονταν τα σχέδια που έχεις για το μέλλον».

«Τα σχέδια που μπορεί να έχω για το μέλλον;» επανέλαβα. Αν είχα διαφορετικό επώνυμο, αν είχα έναν μπαμπά οδοντίατρο και μια μαμά που έμενε στο σπίτι για να φροντίζει την οικογένειά της, δε θα αναφερόταν στο μέλλον μου σαν να ήταν κάτι που μπορεί να είχα σκεφτεί. «Είμαι στη Β' Λυκείου», είπα με σφιγμένα δόντια. «Του χρόνου θα αποφοιτήσω με πιστωτικές μονάδες τουλάχιστον τριών τριμήνων. Χάρη στους βαθμούς των διαγωνισμάτων μου ελπίζω να μπω στη λίστα των υποψηφίων για μια υποτροφία στο Πανεπιστήμιο του Κονέκτικατ, που έχει ένα από τα καλύτερα προγράμματα Αναλογιστικής Επιστήμης σε όλη τη χώρα».

Ο κύριος Άλτμαν συνοφρυώθηκε. «Αναλογιστική επιστήμη;» είπε κάπως έκπληκτος.

«Στατιστικές μέθοδοι υπολογισμού ρίσκου». Ήταν ό,τι καταλληλότερο μπορούσα να βρω για να σπουδάσω ταυτόχρο-

να πόκερ και μαθηματικά. Χώρια που με το συγκεκριμένο πτυχίο θα ήμουν περιζήτητη στην αγορά εργασίας.

«Σου αρέσουν τα υπολογισμένα ρίσκα, δεσποινίς Γκραμς;» είπε καρφώνοντάς με με το βλέμμα του.

Όπως η αντιγραφή στα διαγωνίσματα; Δεν έπρεπε να επιτρέψω στον εαυτό μου να εξοργιστεί περισσότερο. Γι' αυτό άρχισα να παίζω νοερά σκάκι, κινώντας νοερά τα πιόνια. Στα κορίτσια σαν εμένα δεν επιτρέπονταν οι εκρήξεις και τα ξεσπάσματα. «Δεν αντέγραψα», είπα ήρεμα. «Είχα διαβάσει».

Είχα αφιερώσει στη μελέτη όλο τον χρόνο που κατάφερνα να ξεκλέψω δεξιά κι αριστερά – από τα άλλα μαθήματα, από τα κενά ανάμεσα στις βάρδιες, από τα ξενύχτια. Γνώριζα ότι ο κύριος Γέιτς ήταν διαβόητος για τα τρομακτικά δύσκολα διαγωνίσματά του και, πειστωμένη, θέλησα να δοκιμάσω τις ικανότητές μου. Για μία φορά, αντί να δω αν μπορούσα να περάσω οριακά, ήθελα να δω πόσο καλά μπορούσα να τα καταφέρω.

Και αυτή ήταν η ανταμοιβή για τις προσπάθειές μου – επειδή τα κορίτσια σαν εμένα δεν έπαιρναν ποτέ 20 στα τρομακτικά δύσκολα διαγωνίσματα.

«Θα ξαναγράψω», είπα, προσπαθώντας να μην ακούγομαι έξω φρενών ή, ακόμα χειρότερα, πληγωμένη. «Και θα πάρω πάλι τον ίδιο βαθμό».

«Και τι θα έλεγες αν σε ενημέρωνα ότι ο κύριος Γέιτς έχει ετοιμάσει ένα νέο διαγώνισμα; Οι ερωτήσεις είναι καινούριες, αλλά εξίσου δύσκολες με αυτές του πρώτου τεστ».

Δε δίστασα ούτε στιγμή. «Θα ξαναγράψω».

«Μπορείς να γράψεις αύριο την τρίτη ώρα, αλλά οφείλω να σε προειδοποιήσω ότι σε συμφέρει περισσότερο να—»

«Τώρα».

Ο κύριος Άλτμαν με κοίταξε έκπληκτος. «Συγγνώμη;»

Βαρέθηκα να είμαι πειθήνια. Βαρέθηκα να είμαι αόρατη. «Θέλω να γράψω τώρα αμέσως, εδώ πέρα, στο γραφείο σας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Δύσκολη μέρα;» με ρώτησε η Λίμπι. Η αδελφή μου ήταν επτά χρόνια μεγαλύτερή μου και τόσο συμπονετική, ώστε συχνά έκανε κακό του κεφαλιού της· ή του δικού μου κεφαλιού.

«Όχι, είμαι μια χαρά», απάντησα. Δεν είχε νόημα να της μιλήσω για την επίσκεψή μου στο γραφείο του κυρίου Άλτμαν· το μόνο που θα κατάφερα να ήταν να τη στενοχωρήσω. Και μέχρι ο κύριος Γέιτς να βαθμολογήσει το δεύτερο διαγώνισμά μου, δεν μπορούσε κανείς να κάνει κάτι. Άλλαξα θέμα συζήτησης. «Τα πουρμπουάρ ήταν καλά σήμερα».

«Πόσο καλά;» Το σιλ της αδελφής μου ταλαντευόταν ανάμεσα στο πανκ και το γκοθ, αλλά η προσωπικότητά της χαρακτηριζόταν από μια ακλόνητη αισιοδοξία. Η Λίμπι πίστευε ακράδαντα ότι ανά πάσα στιγμή θα έσκαγε μύτη ένα πουρμπουάρ των εκατό δολαρίων σε ένα diner που θύμιζε καταγώγιο και που χρέωνε τα περισσότερα ορεκτικά κάτω από επτά δολάρια.

Έχωσα στη χούφτα της ένα μάτσο τσαλακωμένα χαρτονομίσματα του ενός δολαρίου. «Αρκετά καλά, για να βοηθήσουν με το νοίκι».

Η Λίμπι προσπάθησε να μου επιστρέψει τα λεφτά, αλλά

απομακρύνθηκα προτού με πλησιάσει. «Θα σ' τα πετάξω στα μούτρα», με προειδοποίησε αυστηρά.

Ανασήκωσα τους ώμους αδιάφορα. «Θα σκύψω, για να τα αποφύγω».

«Είσαι άνω ποταμών!» Η Λίμπι έβγαλε απρόθυμα τα λεφτά σε μια άκρη κι έπειτα εμφάνισε από το πουθενά ένα μεταλλικό κουτί με μάφιν και στύλωσε πάνω μου τα μάτια της. «Τουλάχιστον θα πάρεις για αντάλλαγμα ένα μάφιν;»

«Εννοείται». Καθώς πλησίαζα για να πάρω το μάφιν από το τεντωμένο χέρι της, έριξα μια ματιά πίσω της, στον πάγκο της κουζίνας, και είδα ότι δεν είχε φτιάξει μόνο μάφιν. Είχε φτιάξει και καπκέικ. Ένωσα το στομάχι μου να δένεται κόμπος. «Αχ όχι, Λιμπ...»

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις», προσπάθησε να με πείσει η Λίμπι. Έφτιαχνε καπκέικ όποτε ένιωθε την ανάγκη να εξιλεωθεί. Έφτιαχνε καπκέικ όποτε ένιωθε ενοχές. Έφτιαχνε καπκέικ όποτε ήθελε να με πείσει να μη θυμώσω μαζί της.

«Δεν είναι αυτό που νομίζω;» επανέλαβα με ήρεμη φωνή. «Δηλαδή, δεν έχει καμία σχέση μ' εκείνον; Δε θα ξανάρθει να μείνει μαζί μας;»

«Τα πράγματα θα είναι διαφορετικά τώρα. Έχει αλλάξει», υποσχέθηκε η Λίμπι. «Και τα καπκέικ είναι με σοκολάτα».

Τα αγαπημένα μου.

«Δεν πρόκειται ν' αλλάξει», είπα. Αλλά αφού δεν είχα καταφέρει να την πείσω τόσον καιρό, δε θα τα κατάφερνα τώρα.

Πάνω στην ώρα μπήκε μες στην κουζίνα το αγόρι της αδελφής μου, ένας τύπος που τρελαινόταν να ρίχνει γροθιές στους τοίχους και να καμαρώνει που δεν έριχνε γροθιές στη Λίμπι – μάλλον γι' αυτό μία τα έφτιαχναν και μία τα χαλούσαν. Βούτηξε ένα καπκέικ από τον πάγκο και με ζύγισε με το βλέμμα. «Γεια σου, πιπίνι».

«Ντρέικ...» είπε η Λίμπι.

«Πλάκα κάνω», είπε ο Ντρέικ χαμογελώντας. «Το ξέρεις

ότι κάνω πλάκα, γλυκιά μου Λίμπι. Εσύ κι η αδελφή σου πρέπει ν' αποκτήσετε αίσθηση του χιούμορ».

Δε βρισκόταν εκεί ούτε ένα λεπτό, και είχε ήδη αρχίσει να επιρρίπτει ευθύνες σ' εμάς.

«Αυτή η κατάσταση είναι εντελώς άρρωστη», είπα στη Λίμπι. Ο Ντρέικ είχε δυσανασχετήσει όταν η αδελφή μου είχε αποφασίσει να με φιλοξενήσει στο σπίτι της· και δεν είχε πάψει ποτέ να την τιμωρεί για εκείνη την απόφαση.

«Δεν είναι δικό σου το σπίτι», πέταξε θυμωμένα ο Ντρέικ.

«Η Έιβερι είναι αδελφή μου», επέμεινε η Λίμπι.

«Ετεροθαλής αδελφή σου», τη διόρθωσε ο Ντρέικ· κι έπειτα χαμογέλασε ξανά. «Πλάκα κάνω».

Δεν έκανε πλάκα, αλλά δεν είχε και άδικο. Η Λίμπι κι εγώ είχαμε τον ίδιο απόντα πατέρα, αλλά διαφορετικές μαμάδες. Όταν ήμασταν μικρές, βλέπομασταν μια δυο φορές τον χρόνο. Κανένας δεν περίμενε ότι θα αναλάμβανε την κηδεμονία μου πριν από δύο χρόνια. Ήταν νέα. Ήταν απένταρη. Όμως ήταν η Λίμπι. Το βασικό χαρακτηριστικό της ήταν η αγάπη της για τους ανθρώπους.

«Αν μείνει εδώ ο Ντρέικ, εγώ θα φύγω», της είπα χαμηλόφωνα.

Η αδελφή μου πήρε ένα καπκέικ και το στριφογύρισε στα χέρια της. «Κάνω ό,τι μπορώ, Έιβερι».

Η Λίμπι ήθελε πάντα να ικανοποιεί τους άλλους. Και ο Ντρέικ ήθελε πάντα να τη βάζει στη μέση. Με χρησιμοποιούσε για να την πληγώνει.

Δεν μπορούσα να κάθομαι με σταυρωμένα χέρια και να περιμένω τη μέρα που θα σταματούσε να ρίχνει γροθιές μόνο στους τοίχους.

«Αν με χρειαστείς, ξέρεις πού να με βρεις· θα μένω στο αυτοκίνητό μου», είπα στη Λίμπι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Το παμπάλαιο αμάξι μου μάρκας Pontiac ήταν σωστό σαράβαλο, αλλά τουλάχιστον η θέρμανση δούλευε. Στο περίπου. Πάρκαρα πίσω από το diner, όπου δε θα με έβλεπε κανείς. Η Λίμπι μου έστειλε μήνυμα, αλλά δεν είχα διάθεση να της απαντήσω, κι έτσι απλώς έμεινα με το βλέμμα καρφωμένο στο κινητό. Η οθόνη ήταν ραγισμένη. Το πακέτο μου είχε απειροελάχιστα δεδομένα, οπότε δεν μπορούσα να μπω στο ίντερνετ, όμως είχε απεριόριστα μηνύματα.

Δε με ενδιέφερε να στέλνω μηνύματα σε κανέναν άλλον εκτός από τη Λίμπι και άλλο ένα άτομο. Το sms που έστειλα στη Μαξ ήταν σύντομο και περιεκτικό: *Γύρισε ο συνήθης ύποπτος.*

Δε μου απάντησε αμέσως. Οι γονείς της Μαξ ήταν οπαδοί της πρακτικής «διάλειμμα από τη χρήση του κινητού», και δεν ήταν λίγες οι φορές που είχαν κατασχέσει το τηλέφωνό της. Ήταν επίσης διαβόητοι για τις συχνές υποκλοπές των μηνυμάτων της, γι' αυτό δεν είχα κατονομάσει τον Ντρέικ· και δε σκόπευα να γράψω οτιδήποτε μπορεί να αποκάλυπτε πού θα περνούσα τη νύχτα. Ούτε οι Λιου ούτε η κοινωνική λειτουργός μου χρειαζόταν να ξέρουν ότι δεν ήμουν εκεί που θα έπρεπε να είμαι.

Άφησα το κινητό και έριξα μια ματιά στο σακίδιό μου στη θέση του συνοδηγού, αλλά αποφάσισα να διαβάσω τα υπόλοιπα μαθήματά μου το πρωί. Έγεια το κάθισμά μου και έκλεισα τα μάτια, αλλά δεν μπορούσα να κοιμηθώ, οπότε άνοιξα το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου κι έβγαλα από μέσα το μοναδικό πράγμα αξίας που μου είχε αφήσει η μητέρα μου: μια δέση καρτ ποστάλ. Δεκάδες καρτ ποστάλ. Δεκάδες μέρη που σχεδιάζαμε να επισκεφτούμε μαζί.

Χαβάη. Νέα Ζηλανδία. Μάτσου Πίτσου... Κοίταζα μία μία τις φωτογραφίες και φανταζόμουν ότι βρισκόμουν οπουδήποτε αλλού εκτός από το μέρος όπου βρισκόμουν εκείνη τη στιγμή. Τόκιο. Μπαλί. Ελλάδα. Δεν ξέρω πόση ώρα ήμουν χαμένη στις σκέψεις μου, όταν ήχησε το τηλέφωνό μου. Το πήρα στα χέρια μου και διαπίστωνα ότι η Μαξ είχε απαντήσει στο μήνυμά μου για τον Ντρέικ.

Τον μακάκα... Κι ένα λεπτό αργότερα: Είσαι καλά;

Η Μαξ και η οικογένειά της είχαν μετακομίσει το καλοκαίρι μετά τη Γ' Γυμνασίου. Επικοινωνούσαμε κυρίως γραπτώς, αλλά δεν τολμούσε να γράψει βρισιές, επειδή φοβόταν ότι μπορεί να τις έβλεπαν οι γονείς της.

Οπότε επιστράτευε την ευρηματικότητά της.

Ναι, καλά είμαι, της απάντησα. Κι αυτό ήταν το μοναδικό έναυσμα που χρειαζόταν, προκειμένου να εξαπολύσει για λογαριασμό μου την οργισμένη επίθεσή της εναντίον του Ντρέικ.

ΤΟΝ ΜΑΚΑΚΑ, ΤΟΝ ΜΑΡΙΟΛΗ, ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΟΝ ΜΟΥΛΟ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΕΙ ΝΑ ΜΑΜΗΘΕΙ!

Αμέσως μετά χτύπησε το κινητό μου. «Σίγουρα είσαι καλά;» ρώτησε η Μαξ μόλις απάντησα.

Κοίταξα τις καρτ ποστάλ στα γόνατά μου και ένιωσα τους μυς του λαιμού μου να σφίγγονται. Θα τελείωνα το λύκειο. Θα έκανα αίτηση για όλες τις υποτροφίες που θα μπορούσα να κυνηγήσω με βάση τους βαθμούς μου. Θα έπαιρνα ένα

πτυχίο που θα ήταν περιζήτητο στην αγορά εργασίας και θα μου επέτρεπε να εργάζομαι εξ αποστάσεως και να πληρώνομαι καλά.

Θα ταξίδευα σε όλον τον κόσμο.

Μια μακρόσυρτη, τρεμουλιαστή εκπνοή βγήκε από τα χείλη μου, προτού απαντήσω στην ερώτηση της Μαξ. «Με ξέρεις τώρα, Μαξίν... Πάντα τα βγάζω πέρα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Την επόμενη μέρα πλήρωσα το τίμημα της διανυκτέρευσης μου στο αυτοκίνητο. Πονούσα παντού και χρειάστηκε να κάνω ντους μετά τη γυμναστική, επειδή οι χειροπετσέτες στο μπάνιο του diner θα έκαναν μισή δουλειά. Καθώς δεν πρόλαβα να στεγνώσω τα μαλλιά μου, ήμουν ακόμα μούσκεμα όταν έφτασα στο επόμενο μάθημα. Δεν ήμουν στις ομορφιές μου, αλλά όλα αυτά τα παιδιά ήταν συμμαθητές μου μια ολόκληρη ζωή. Ήταν σαν να ήμουν αόρατη.

Κανείς δε μου έδωσε σημασία.

«Το έργο *Ρωμαίος και Ιουλιέτα* βρίθει από αποφθέγματα – σύντομες και περιεκτικές σοφές φράσεις σχετικά με τις αρχές που διέπουν τον κόσμο και την ανθρώπινη φύση». Η φιλόλογός μας ήταν μια νέα και σοβαρή γυναίκα. Είχα βάσιμες υποψίες ότι είχε πιει περισσότερο καφέ απ’ όσο έπρεπε. «Ας αφήσουμε για λίγο στην άκρη τον Σαίξπηρ. Ποιος μπορεί να μου δώσει ένα παράδειγμα μιας παροιμίας που χρησιμοποιούμε στην καθημερινότητά μας;»

Στην αναβροχιά καλό είν' και το χαλάζι, σκέφτηκα, νιώθοντας τον πόνο να μου σφυροκοπάει το κεφάλι και τα βρεγμένα μαλλιά μου να στάζουν στην πλάτη μου. *Πενία τέχνας κατεργάζεται. Ο Μανόλης με τα λόγια χτίζει ανώγεια και κατώγεια.*

Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε. Μία υπάλληλος της γραμματείας περίμενε μέχρι να τραβήξει την προσοχή της καθηγήτριας κι έπειτα ανακοίνωσε με φωνή επαρκώς δυνατή για να την ακούσει όλη η τάξη: «Ο κύριος λυκειάρχης θέλει να δει την Έιβερι Γκραμπς στο γραφείο του».

Υπέθεσα ότι αυτό σήμαινε πως κάποιος είχε βαθμολογήσει το διαγώνισμά μου.

Εννοείται πως δεν περίμενα ότι ο κύριος Άλτμαν θα μου ζητούσε συγγνώμη, αλλά ούτε και περίμενα ότι θα με υποδεχόταν στο γραφείο της γραμματέως του με ένα τόσο ενθουσιώδες και θερμό χαμόγελο, σαν να είχε μόλις δεχτεί επίσκεψη από τον πάπα. «Έιβερι!»

Μια σειρήνα συναγερμού άρχισε να χτυπάει στο πίσω μέρος του μυαλού μου, αφού κανένας δε χαιρόταν ποτέ τόσο πολύ όταν με έβλεπε.

«Έλα, πέρασε». Μόλις άνοιξε την πόρτα του γραφείου του, διέκρινα στο εσωτερικό μια οικεία μπλε ηλεκτρική αλογοουρά.

«Λίμπι;» είπα. Φορούσε μια νοσηλευτική μπλούζα με νεκροκεφαλές και ήταν άβαφη, πράγμα που σήμαινε ότι είχε έρθει απευθείας από τη δουλειά· και ότι είχε φύγει μες στη μέση της βάρδιας της. Οι νοσοκόμες στους οίκους ευγηρίας δεν επιτρεπόταν να εγκαταλείπουν το πόστο τους στα καλά καθούμενα, όταν είχαν βάρδια.

Εκτός κι αν υπήρχε επείγουσα ανάγκη.

«Μήπως ο μπαμπάς...» Δεν είχα το κουράγιο να ολοκληρώσω την ερώτησή μου.

«Ο πατέρας σας είναι μια χαρά». Η φωνή που μου απάντησε δεν ανήκε ούτε στη Λίμπι ούτε στον κύριο Άλτμαν. Σήκωσα με μια απότομη κίνηση το κεφάλι μου και κοίταξα πέρα από την αδελφή μου. Κάποιος καθόταν στην καρέκλα του λυ-

κειάρχη – ένας τύπος που δεν πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερος από μένα. *Τι στην ευχή συμβαίνει;*

Ο τύπος ήταν κοστουμαρισμένος και έμοιαζε να ανήκει σε εκείνη την κατηγορία των ανθρώπων που περιβάλλονται από αυλικούς.

«Μέχρι χθες», συνέχισε με τη χαμηλή, μεστή φωνή του, αρθρώνοντας εμφατικά και καθαρά κάθε λέξη, «ο Ρίκι Γκραμπς ήταν σώος και αβλαβής, αν και λιπόθυμος σε ένα δωμάτιο ενός μοτέλ στο Μίσιγκαν, μία ώρα έξω από το Ντιτρόιτ».

Προσπάθησα να ξεκολλήσω τα μάτια μου αποπάνω του – αλλά απέτυχα. *Ανοιχτόχρωμα μαλλιά και μάτια. Πρόσωπο με αδρά χαρακτηριστικά.*

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησα. Ούτε καν εγώ δεν ήξερα πού βρισκόταν ο χαραμοφάης πατέρας μου, που δεν έμπαινε στον κόπο να μας δώσει δεκάρα τσακιστή. Πώς ήταν δυνατόν να το ήξερε αυτός ο τύπος;

Ο κοστουμαρισμένος νεαρός δεν απάντησε στην ερώτησή μου, μόνο αρκέστηκε να υψώσει το ένα του φρύδι. «Κύριε Άλτμαν», είπε, «μπορείτε να μας αφήσετε για λίγο μόνους;»

Ο λυκειάρχης άνοιξε το στόμα του, πιθανότατα για να διαμαρτυρηθεί που τον έδιωχναν από το ίδιο του το γραφείο, αλλά τα φρύδια του αγοριού υψώθηκαν ακόμα περισσότερο.

«Κάναμε μια συμφωνία, αν θυμάμαι καλά».

Ο Άλτμαν ξερόβηξε. «Ναι, φυσικά». Και χωρίς να πει άλλη κουβέντα, έκανε μεταβολή και βγήκε από το δωμάτιο. Έκλεισε πίσω του την πόρτα κι εγώ στράφηκα ξανά στον νεαρό που τον είχε εξορίσει και συνέχισα να τον περιεργάζομαι απροκάλυπτα.

«Με ρώτησες πώς ξέρω πού βρίσκεται ο πατέρας σου». Τα μάτια του είχαν το ίδιο χρώμα με το κοστουμί του: ανοιχτό γκρι, σχεδόν ασημί. «Προς το παρόν θα ήταν προτιμότερο να υποθέτεις ότι ξέρω τα πάντα».

Αν δεν έλεγε αυτές τις μπαρούφες, η φωνή του θα ήταν ευ-

χάριστη. «Ένα αγόρι που νομίζει ότι ξέρει τα πάντα», μουρμούρισα. «Τι πρωτότυπο!»

«Κι ένα κορίτσι με μεγάλη γλώσσα», ανταπέδωσε τη φιλοφρόνηση, με τα ασημόγκριζα μάτια του καρφωμένα στα δικά μου και τις άκρες των χειλιών του να ανασηκώνονται.

«Ποιος είσαι;» ρώτησα. «Και τι θέλεις;» Από μένα, πρόσθεσε μια φωνή μέσα μου. *Τι θέλεις από μένα;*

«Το μόνο που θέλω», είπε, «είναι να παραδώσω ένα μήνυμα». Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. «Ένα μήνυμα που, απ' ό,τι αποδείχθηκε, ήταν δύσκολο να σταλεί με τον παραδοσιακό τρόπο».

«Όσο γι' αυτό, μάλλον φταίω εγώ», ομολόγησε αμήχανα η Λίμπι που καθόταν δίπλα μου.

«Για ποιο πράγμα φταις εσύ;» Γύρισα να την κοιτάξω, νιώθοντας ευγνωμοσύνη που βρήκα ένα πρόσχημα για να αποστρέψω το βλέμμα μου από τον Γκριζομάτη και παλεύοντας ενάντια στην παρόρμηση να τον κοιτάξω ξανά.

«Αυτό που θέλω να ξέρεις», είπε η Λίμπι με μια σοβαρότητα πρωτοφανή για κάποιον που φορούσε νοσηλευτική ποδιά με νεκροκεφαλές, «είναι πως δεν είχα ιδέα ότι αυτά τα γράμματα ήταν αληθινά».

«Ποια γράμματα;» ρώτησα. Ήμουν το μοναδικό άτομο εκεί μέσα που δεν ήξερε τι συνέβαινε και είχα κυριευτεί από την αίσθηση ότι αυτή η άγνοια με έθετε σε κίνδυνο, σαν να στεκόμουν στις σιδηροδρομικές γραμμές και να μην ήξερα από ποια κατεύθυνση θα ερχόταν το τρένο.

«Τα συστημένα γράμματα που έστειλαν οι δικηγόροι του παππού μου στο σπίτι σας επί σχεδόν τρεις εβδομάδες», είπε το κοστουμαρισμένο αγόρι, κι ένιωσα τη ζεστή φωνή του να με τυλίγει.

«Νόμιζα ότι ήταν κάποια απάτη», μου είπε η Λίμπι.

«Σας διαβεβαιώνω ότι δεν είναι απάτη», απάντησε με πραότητα το αγόρι.

Ήξερα καλά ότι δεν έπρεπε να πιστεύω τις διαβεβαιώσεις γοητευτικών αγοριών.

«Επιτρέψτε μου να πάρω τα πράγματα από την αρχή», είπε πλέκοντας τα χέρια του πάνω στο γραφείο ανάμεσά μας. Ο αντίχειρας του δεξιού χεριού του άρχισε να διαγράφει νωχελικά κύκλους γύρω από το μανικετόκουμπο στον αριστερό καρπό του. «Λέγομαι Γκρέισον Χόθορν. Βρίσκομαι εδώ εκ μέρους της Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς, μιας δικηγορικής εταιρείας που εδρεύει στο Ντάλας και διαχειρίζεται την παρουσία του παππού μου». Τα ανοιχτόχρωμα μάτια του Γκρέισον συνάντησαν τα δικά μου. «Ο παππούς μου πέθανε νωρίτερα αυτόν τον μήνα». Ακολούθησε μια βαριά σιωπή. «Λεγόταν Τομπάιιας Χόθορν». Ο Γκρέισον παρατηρούσε την αντίδρασή μου – ή, για την ακρίβεια, την απουσία κάθε αντίδρασής μου. «Σου λέει κάτι αυτό το όνομα;»

Ένωσα πάλι σαν να στεκόμουν στις σιδηροτροχιές. «Όχι», είπα. «Θα 'πρεπε;»

«Ο παππούς μου ήταν πολύ πλούσιος, Έιβερι. Και απ' ό,τι φαίνεται, εκτός από την οικογένειά μας και ορισμένους ανθρώπους που βρίσκονταν στη δούλεψή του, έχει συμπεριλάβει και εσένα στη διαθήκη του».

Παρ' όλο που είχα ακούσει τα λόγια του, δεν μπορούσα να τα συλλάβω. «Στην ποια;»

«Στη διαθήκη του», επανέλαβε ο Γκρέισον με ένα αχνό, φευγαλέο χαμόγελο. «Δεν ξέρω ακριβώς τι σου άφησε, αλλά απαιτείται η παρουσία σου στην ανάγνωση της διαθήκης. Την αναβάλλουμε εδώ και εβδομάδες».

Ήμουν ευφυής και εύστοφη, αλλά τα λόγια του Γκρέισον Χόθορν ηχούσαν στ' αυτιά μου τόσο ακαταλαβίστικα όσο αν μου μιλούσε στα σουηδικά.

«Μα γιατί να με συμπεριλάβει ο παππούς σου στη διαθήκη του;» ρώτησα.

Ο Γκρέισον σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Πράγματι,

αυτό είναι το μεγάλο ερώτημα». Έκανε τον γύρο του γραφείου και ξαφνικά ήξερα ακριβώς από ποια κατεύθυνση ερχόταν το τρένο.

Από τη δική του.

«Πήρα το θάρρος να κανονίσω το ταξίδι σου για λογαριασμό σου».

Αυτό δεν ήταν πρόσκληση. Ήταν εντολή. «Και γιατί πιστεύεις ότι—» ξεκίνησα να λέω, αλλά με διέκοψε η Λίμπι. «Τέ-λεια!» αναφώνησε καθώς με στραβοκοίταζε.

Ο Γκρέισον έσκασε ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. «Θα σας αφήσω για λίγο μόνες». Κάρφωσε τα μάτια του πάνω μου τόσο επίμονα, ώστε άρχισα να νιώθω άβολα. Κι έπειτα, χωρίς να πει άλλη λέξη, βγήκε από το δωμάτιο.

Η Λίμπι κι εγώ μείναμε σιωπηλές πέντε ολόκληρα λεπτά μετά την αναχώρησή του. «Μην το πάρεις στραβά», ψιθύρισε τελικά η αδελφή μου, «αλλά νομίζω ότι είναι θεός».

«Πάντως σίγουρα αυτό πιστεύει εκείνος», κάγχασα. Τώρα που είχε φύγει, ήταν ευκολότερο να αγνοήσω την επίδραση που ασκούσε πάνω μου. Τι σοί άνθρωπος μπορούσε να έχει τόση αυτοπεποίθηση; Κάθε κίνησή του, κάθε λέξη του, κάθε αντίδρασή του απέπνεε σιγουριά. Η δύναμη της επιβολής ήταν γι' αυτόν τον τύπο κάτι τόσο δεδομένο στη ζωή όσο ο νόμος της βαρύτητας. Ο Γκρέισον Χόθορν διέταζε, και ο κόσμος στεκόταν σούζα. Και αν δεν μπορούσε να αγοράσει κάτι με το χρήμα, μάλλον θα κατάφερνε να το αγοράσει με αυτά τα μάτια.

«Πες τα μου όλα απ' την αρχή», είπα στη Λίμπι. «Και μην παραλείψεις ούτε την παραμικρή λεπτομέρεια».

Η Λίμπι στριφογύρισε στα δάχτυλά της τις κατάμαυρες άκρες της μπλε αλογοουράς της. «Πριν από δυο τρεις εβδομάδες άρχισαν να έρχονται αυτά τα γράμματα – απευθύνονταν σ' εσένα, αλλά η παραλήπτρια ήμουν εγώ. Έλεγαν ότι εί-χες κληρονομήσει ένα χρηματικό ποσό και ότι έπρεπε να τη-

λεφωνήσουμε στο νούμερο που αναγραφόταν στα γράμματα. Νόμιζα ότι ήταν απάτη. Σαν αυτά τα μείλ που στέλνει κάποιος υποτιθέμενος πρίγκιπας από το εξωτερικό».

«Μα γιατί αυτός ο Τομπάιιας Χόθορν – ένας άνθρωπος που μου είναι παντελώς άγνωστος– με συμπεριέλαβε στη διαθήκη του;» ρώτησα.

«Δεν ξέρω, αλλά αυτό», είπε η Λίμπι δείχνοντας προς την πόρτα απ’ όπου είχε βγει ο Γκρέισον, «δεν είναι απάτη. Πρόσεξε πώς αντιμετώπισε τον Άλτμαν; Σε τι είδους συμφωνίες να αναφερόταν ο Γκρέισον; Σε δωροδοκία; Ή σε κάποια απειλή;»

Και τα δύο. Καταπνίγοντας αυτή την απάντηση, έβγαλα το κινητό μου και συνδέθηκα στο Wi-Fi του σχολείου. Έψαξα στο ίντερνετ το όνομα του Τομπάιιας Χόθορν και εμφανίστηκε μπροστά μας ο τίτλος ενός ειδησεογραφικού άρθρου: *Γνωστός ευεργέτης πέθανε σε ηλικία 78 ετών*.

«Ξέρεις τι σημαίνει “ευεργέτης”;» με ρώτησε με σοβαρό ύφος η Λίμπι. «Σημαίνει “πλούσιος”».

«Σημαίνει “κάποιος που προσφέρει λεφτά για φιλανθρωπικούς σκοπούς”, τη διόρθωσα

«Άρα... πλούσιος». Η Λίμπι μου έριξε μια ματιά. «Λες να είσαι εσύ ο φιλανθρωπικός σκοπός; Αν αυτός ο τύπος σου είχε αφήσει μόνο μερικές εκατοντάδες δολάρια, δε θα έστελναν τον εγγονό του να σε ενημερώσει. Μάλλον μιλάμε για χιλιάδες δολάρια. Με αυτά τα λεφτά θα μπορούσες να κάνεις ταξίδια, Έιβερι, ή να πληρώσεις τις σπουδές σου στο πανεπιστήμιο, ή να αγοράσεις ένα καλύτερο αυτοκίνητο».

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πάλι πιο γρήγορα. «Μα γιατί να μου αφήσει χρήματα ένας άγνωστος;» αναρωτήθηκα ξανά, παλεύοντας ενάντια στην παρόρμηση να παρασυρθώ έστω για ένα δευτερόλεπτο σε ονειροπολήσεις, επειδή, αν άρχιζα, δεν ήμουν σίγουρη ότι θα μπορούσα να σταματήσω.

«Μήπως γνώριζε τη μαμά σου;» είπε η Λίμπι. «Δεν ξέρω τον

λόγο, αλλά το βέβαιο είναι ότι δεν έχεις επιλογή. Πρέπει οπωσδήποτε να παραστείς στην ανάγνωση αυτής της διαθήκης».

«Δε γίνεται να τα παρατήσω όλα και να φύγω», της είπα. «Ούτε εσύ...»

Θα έπρεπε να λείψουμε από τις δουλειές μας. Και εγώ θα έχανα μαθήματα. Όμως... αν μη τι άλλο, ένα ταξίδι θα απομάκρυνε τη Λίμπι από τον Ντρέικ, έστω προσωρινά. Και αν ισχύουν όσα ισχυρίζεται ο Γκρέισον... Μου ήταν ήδη πιο δύσκολο να μη σκέφτομαι τις δυνατότητες που ανοίγονταν μπροστά μου.

«Έχω τακτοποιήσει τις βάρδιες μου για αύριο και μεθαύριο», με ενημέρωσε η Λίμπι. «Και έκανα μερικά τηλεφωνήματα για να τακτοποιήσω και τις δικές σου». Άπλωσε το χέρι της και έπιασε το δικό μου. «Έλα, Έιβ. Σκέψου τι ωραία που θα 'ναι να πάμε ένα ταξιδάκι οι δυο μας...»

Μου έσφιξε το χέρι. Και ύστερα από λίγο έσφιξα κι εγώ το δικό της. «Και πού θα γίνει η ανάγνωση αυτή της διαθήκης;»

«Στο Τέξας!» είπε η Λίμπι με ένα πλατύ χαμόγελο. «Και δε φρόντισαν απλώς να μας κλείσουν αεροπορικά εισιτήρια. Φρόντισαν να μας κλείσουν εισιτήρια στην πρώτη θέση!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ηταν η πρώτη φορά που ταξίδευα αεροπορικώς. Το αεροπλάνο πετούσε στα δέκα χιλιάδες πόδια κι εγώ κοιτάζα κάτω και ονειρευόμουν ότι πήγαινα σε μέρη πολύ πιο μακρινά από το Τέξας. Στο Παρίσι. Στο Μπαλί. Στο Μάτσου Πίτσου... Όνειρα που θα γίνονταν πραγματικότητα κάποια μέρα, όπως προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου.

Όμως τώρα...

Δίπλα μου, η Λίμπι πετούσε στον έβδομο ουρανό και σιγόπινε το κοκτέιλ που μας είχαν προσφέρει. «Ωρα για ταινία», δήλωσε. «Κουλουριάσου, άνοιξε το σακουλάκι με τους ξηρούς καρπούς και όρμα στα καρύδια».

Μια κυρία, που καθόταν στην άλλη πλευρά του διαδρόμου, κοιτάξε επιτιμητικά τη Λίμπι. Δεν ήμουν σίγουρη αν αυτό που την είχε σκανδαλίσει ήταν τα μαλλιά της Λίμπι, το τζάκετ παραλλαγής που είχε αντικαταστήσει τη νοσηλευτική ποδιά της, το τσόκερ της με τα μεταλλικά καρφιά, η σέλφι που προσπαθούσε να βγάλει ή η ένταση της φωνής της όταν πρόφερε τη φράση «όρμα στα καρύδια».

Παίρνοντας το πιο αλαζονικό ύφος μου, έγειρα προς το μέρος της αδελφής μου και κράτησα ψηλά το σακουλάκι με τους ξηρούς καρπούς.

Η Λίμπι έγερνε το κεφάλι της στον ώμο μου, έβγαλε τη φωτογραφία και έστρεψε το κινητό προς το μέρος μου για να μου τη δείξει. «Θα σ' τη στείλω μόλις προσγειωθούμε». Το χαμόγελό της τρεμόπαιξε στα χείλη της. «Αλλά μην την ποστάρεις, εντάξει;»

Επειδή ο Ντρέικ δεν ξέρει πού είσαι, ε; Κατέπνιξα την παρόρμηση να της υπενθυμίσω ότι είχε το δικαίωμα να ζησει. Δεν ήθελα να τσακωθούμε. «Εντάξει». Δεν ήταν και καμιά φοβερή θυσία. Είχα λογαριασμούς στα social media, αλλά τους χρησιμοποιούσα κυρίως για να στέλνω προσωπικά μηνύματα στη Μαξ.

Και μιλώντας για τη Μαξ... Έβγαλα το κινητό μου. Είχα ενεργοποιήσει τη λειτουργία πτήσης, πράγμα που σήμαινε ότι δεν μπορούσα να στείλω μηνύματα, αλλά οι επιβάτες της πρώτης θέσης είχαν πρόσβαση σε δωρεάν Wi-Fi. Έστειλα στη Μαξ ένα συνοπτικό ραπόρτο όσων είχαν συμβεί κι έπειτα πέρασα την υπόλοιπη πτήση διαβάζοντας μανιωδώς πληροφορίες για τον Τομπάιιας Χόθορν.

Είχε βγάλει χρήματα από την ενασχόλησή του με το πετρέλαιο κι ύστερα είχε επεκτείνει τις δραστηριότητές του. Κρίνοντας από τον τρόπο που ο Γκρέισον είχε πει ότι ο παππούς του ήταν «πλούσιος» και από τη λέξη «ευεργέτης» που είχα διαβάσει στην εφημερίδα, είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο Τομπάιιας Χόθορν ήταν εκατομμυριούχος.

Έκανα λάθος.

Δεν ήταν απλώς «πλούσιος» ή «εύπορος». Δεν υπήρχαν ανεκτοί όροι για να περιγράψουν την οικονομική κατάσταση του Τομπάιιας Χόθορν, εκτός από τον όρο «εισάγετε-εδώ-την-υβριστική-λέξη-της-επιλογής-σας πάμπλουτος». Μιλάμε για δισεκατομμύρια – δώστε βάση στο δις και στον πληθυντικό. Ήταν ο ένατος πλουσιότερος άνθρωπος των Ηνωμένων Πολιτειών και ο πλουσιότερος στην πολιτεία του Τέξας.

Σαράντα έξι κόμμα δύο δισεκατομμύρια δολάρια. Αυτή

ήταν η καθαρή του αξία. Ασύλληπτο νούμερο! Τελικά έπαψα να αναρωτιέμαι γιατί ένας άγνωστος μου άφησε χρήματα, και άρχισα να αναρωτιέμαι πόσα χρήματα μου άφησε.

Η Μαξ μου απάντησε λίγα λεπτά πριν από την προσγειώση: «Με δουλεύεις, μαρή κουτάλα;»

Έσκασα ένα χαμόγελο. «Όχι. Αλήθεια σου λέω. Είμαι στο αεροπλάνο για Τέξας. Ετοιμαζόμαστε για προσγειώση».

Η Μαξ περιορίστηκε να απαντήσει: «Πο, ρε φίλεε...»

Μια μελαχρινή γυναίκα με ολόλευκο σακάκι και παντελόνι υποδέχτηκε τη Λίμπι κι εμένα μόλις τελειώσαμε με τη διαδικασία του ελέγχου στο αεροδρόμιο. «Είβερι», με χαιρέτησε γνέφοντας με το κεφάλι. Έπειτα, με ένα ακόμα νεύμα του κεφαλιού, χαιρέτησε την αδελφή μου. «Λίμπι». Έκανε μεταβολή, περιμένοντας ότι θα την ακολουθήσουμε. Την ακολουθήσαμε. «Λέγομαι Αλίσα Ορτέγκα», είπε, «και είμαι συνétairos στη δικηγορική εταιρεία Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς». Έκανε μια παύση κι έπειτα μου έριξε μια λοξή ματιά. «Δυσκολευτήκαμε πολύ να σε εντοπίσουμε».

Ανασήκωσα τους ώμους. «Ζω στο αυτοκίνητό μου».

«Δε ζει στο αυτοκίνητό της», πετάχτηκε η Λίμπι. «Εξήγησέ της, Έιβερι, πες της ότι δεν είναι αλήθεια».

«Χαιρόμαστε πολύ που ήρθες». Η Αλίσα Ορτέγκα, από τη δικηγορική εταιρεία Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς, στην πραγματικότητα σκοτιζόταν για τις εξηγήσεις μου. Είχα την αίσθηση ότι η δική μου συμβολή σε αυτή τη συζήτηση ήταν εντελώς τυπική. «Όσο θα βρίσκεστε στο Τέξας, θα είστε φιλοξενούμενες των Χόθορν. Η δικηγορική εταιρεία μας μου έχει αναθέσει την εκπροσώπησή σου. Αν χρειαστείτε οτιδήποτε όσο είστε εδώ, μπορείτε να επικοινωνείτε μαζί μου».

Απ' όσο ξέρω, οι δικηγόροι χρεώνουν με την ώρα, σκέφτηκα.

Άραγε πόσα πλήρωσαν οι Χόθορν για να στείλουν την ίδια την Ορτέγκα να μας παραλάβει από το αεροδρόμιο; Δε μου πέρασε καν από το μυαλό ότι αυτή η γυναίκα μπορεί να μην ήταν δικηγόρος. Η Ορτέγκα πρέπει να κόντευε τα τριάντα. Όταν μιλούσε, απέπνεε τον ίδιο αέρα που είχε και ο Γκρέισον Χόθορν. Είχε κι αυτή δύναμη, ήταν κι αυτή *κάποια*.

«Χρειάζεστε οτιδήποτε;» ρώτησε η Αλίσα Ορτέγκα. Προχωρούσε με βιαστικές δρασκελιές προς μια αυτόματη πόρτα και, παρόλο που η πόρτα δε φαινόταν να ανοίγει εγκαίρως, εκείνη δε βράδυνε ούτε στο ελάχιστο το βήμα της.

Περίμενα μέχρι να σιγουρευτώ ότι δε θα κουτουλούσε στο τζάμι, προτού απαντήσω. «Ναι, μερικές πληροφορίες».

«Θα πρέπει να γίνεις λίγο πιο συγκεκριμένη».

«Ξέρεις τι λέει η διαθήκη;» ρώτησα.

«Όχι». Έδειξε με μια κίνηση του χεριού ένα μαύρο σεντάν παρκαρισμένο μπροστά στο πεζοδρόμιο. Μου άνοιξε την πίσω πόρτα, μπήκα στο αυτοκίνητο κι έπειτα επιβιβάστηκε και η Λίμπι. Η Αλίσα κάθισε μπροστά, στη θέση του συνοδηγού. Η θέση του οδηγού ήταν κατειλημμένη. Προσπάθησα να δω τον σοφέρ, αλλά δεν μπορούσα να διακρίνω το πρόσωπό του.

«Θα μάθεις σύντομα τι λέει η διαθήκη», είπε η Αλίσα τόσο επίσημα και τόσο καθαρά όσο το αψεγάδιαστο κατάλευκο ταγέρ της. «Όλοι θα μάθουμε σύντομα τι λέει. Θα την ανοίξουμε λίγο μετά την άφιξή σου στην Οικία Χόθορν».

Όχι στο *σπίτι των Χόθορν*. Στην *Οικία Χόθορν*, σαν αυτές τις αγγλικές επαύλεις που έχουν και ονόματα.

«Εκεί θα μείνουμε;» ρώτησε η Λίμπι. «Στην Οικία Χόθορν;»

Μας είχαν ήδη κλείσει εισιτήρια επιστροφής για την επόμενη μέρα. Είχαμε φέρει μαζί μας τα απαραίτητα μόνο για μία διανυκτέρευση.

«Μπορείτε να επιλέξετε εσείς τα δωμάτιά σας», μας διαβεβαίωσε η Αλίσα. «Ο κύριος Χόθορν αγόρασε την έκταση της επαύλης πριν από περίπου πενήντα χρόνια και, από τότε, επέ-

κτεινε κάθε χρόνο αυτό το αρχιτεκτονικό αριστούργημα. Δε θυμάμαι πια πόσα δωμάτια έχει, αλλά είναι περισσότερα από τριάντα. Η Οικία Χόθορν είναι... πολύ εντυπωσιακή».

Ήταν η πρώτη φορά από τη στιγμή της συνάντησής μας που η Αλίσα αποκάλυπτε τόσες πληροφορίες. Αποτόλμησα να προκαλέσω την τύχη μου. «Υποψιάζομαι ότι και ο κύριος Χόθορν ήταν πολύ εντυπωσιακός...»

«Σωστά μάντεψες», είπε η Αλίσα. Στράφηκε και μου έριξε μια ματιά. «Ο κύριος Χόθορν εκτιμούσε ιδιαίτερα τους ανθρώπους που ήξεραν να μαντεύουν σωστά».

Με πλημμύρισε μια αλλόκοτη, ανατριχιαστική αίσθηση, σχεδόν σαν προαισθήμα. Άραγε γι' αυτό με επέλεξε;

«Τον γνώριζες καλά;» ρώτησε η Λίμπι.

«Ο πατέρας μου ήταν δικηγόρος του Τομπάιας Χόθορν προτού ακόμα γεννηθώ εγώ». Η Αλίσα Ορτέγκα είχε αφήσει στην άκρη το επαγγελματικό, τυπικό ύφος της. Η φωνή της ήταν τώρα πιο γλυκιά. «Περνούσα πολύ χρόνο στην Οικία Χόθορν όταν ήμουν μικρή».

Ο Χόθορν δεν ήταν απλώς ένας πελάτης της, σκέφτηκα. «Ξέρεις γιατί βρίσκομαι εδώ;» ρώτησα. «Για ποιον λόγο με συμπεριέλαβε στη διαθήκη του;»

«Μήπως είσαι ένας απ' αυτούς τους ανθρώπους που ονειρεύονται να σώσουν τον κόσμο;» ρώτησε η Αλίσα με απόλυτη φυσικότητα, λες και αυτή ήταν η πιο συνηθισμένη ερώτηση στον κόσμο.

«Δε νομίζω», είπα διστακτικά.

«Μήπως σου κατέστρεψε ποτέ τη ζωή κάποιος Χόθορν;» συνέχισε η Αλίσα.

Την κοίταξα για λίγο και, με μεγαλύτερη σιγουριά αυτή τη φορά, της απάντησα: «Όχι».

Η Αλίσα χαμογέλασε, όμως το χαμόγελό της δεν έφτασε ως τα μάτια της. «Είσαι πολύ τυχερή».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Η Οικία Χόθορν δέσποζε σε έναν λόφο. Πελώρια. Απλωμένη σε μια απέραντη έκταση. Έμοιαζε περισσότερο με κάστρο· με ανάκτορο που θα ταίριαζε περισσότερο σε ένα βασίλειο παρά σε μια πολιτεία γεμάτη ράντσα. Απέξω ήταν παρκαρισμένα πεντέξι αυτοκίνητα και μια μοτοσικλέτα τόσο σαραβαλιασμένη, ώστε θα ήταν προτιμότερο να αποσυναρμολογηθεί και να πουληθεί για ανταλλακτικά.

Η Αλίσα κοίταξε τη μοτοσικλέτα. «Απ' ό,τι φαίνεται, επέστρεψε και ο Νας».

«Ο Νας;» ρώτησε η Λίμπι.

«Ο μεγαλύτερος εγγονός του κυρίου Χόθορν», απάντησε η Αλίσα, στρέφοντας το βλέμμα της από τη μοτοσικλέτα στο κάστρο. «Ο κύριος Χόθορν έχει τέσσερις εγγονούς».

Τέσσερις εγγονούς. Δεν μπορούσα να βγάλω από το μυαλό μου εκείνον τον Χόθορν που είχα ήδη γνωρίσει. Τον Γκρέισον. Με το καλοραμμένο κοστούμι. Με τα ασημόγκριζα μάτια. Με την αλαζονεία στον τόνο της φωνής του όταν μου είπε ότι θα έπρεπε να υποθέτω πως γνώριζε τα πάντα.

Η Αλίσα με κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο κατανόηση. «Σου μιλάω από προσωπική πείρα. Μην αφήσεις ποτέ έναν Χόθορν να σου κλέψει την καρδιά».

«Μην ανησυχείς», της είπα ενοχλημένη που είχε υποθέσει κάτι τέτοιο και που είχε διαβάσει τις σκέψεις μου στο πρόσωπό μου. «Η δική μου καρδιά είναι κλειδαμπαρωμένη».

Το χολ ήταν μεγαλύτερο από ορισμένα σπίτια – σχεδόν εκατό τετραγωνικά, λες και αυτός που το είχε φτιάξει φοβόταν ότι ίσως χρειαζόταν να φιλοξενεί εκεί και χορούς. Πέτρινες καμάρες κοσμούσαν και τις δύο πλευρές του χολ που, πάνω από τους δύο ορόφους της οικίας, κατέληγε σε μια περίτεχνη ξύλινη οροφή. Και μόνο που κοίταξα ψηλά, μου κόπηκε η ανάσα.

«Α, ήρθατε». Μια γνώριμη φωνή επανέφερε την προσοχή μου στη γη. «Και ακριβώς στην ώρα σας. Να υποθέσω ότι δεν υπήρξε κάποιο πρόβλημα με την πτήση σας...»

Ο Γκρέισον Χόθορν φορούσε τώρα άλλο κοστούμι. Μαύρο αυτή τη φορά – όπως το πουκάμισο και η γραβάτα του.

«Πάλι εσύ εδώ;» είπε η Αλίσα αντί για χαιρετισμό, κεραυνοβολώντας τον Γκρέισον με ένα ψυχρό βλέμμα.

«Να υποθέσω ότι δε με έχεις συγχωρήσει ακόμα που αποφάσισα να μεσολαβήσω, ε;» ρώτησε ο Γκρέισον.

«Είσαι δεκαεννιά ετών», απάντησε η Αλίσα. «Σου είναι τόσο δύσκολο να συμπεριφέρεσαι σαν δεκαεννιάχρονος;»

«Μάλλον», είπε ο Γκρέισον με ένα πλατύ χαμόγελο. «Όσο για την εξυπηρέτηση που σου έκανα, παρακαλώ, δεν κάνει τίποτα». Χρειάστηκε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να καταλάβω ότι αυτή η «μεσολάβηση» ήταν η πρωτοβουλία του Γκρέισον να έρθει στο Κονέκτικατ για να με ενημερώσει. «Κυρίες μου», είπε το αγόρι, «να πάρω τα παλτά σας;»

«Εγώ θα το κρατήσω», απάντησα από αντίδραση – αλλά και από την ανάγκη να νιώθω ότι υπήρχε μια προστατευτική στιβάδα ανάμεσα σ' εμένα και τον κόσμο.

«Να πάρω το δικό σου;» ρώτησε με αβρότητα τη Λίμπι.

Θαμπωμένη ακόμα από το χολ, η Λίμπι έβγαλε το τζάκετ και του το έδωσε. Ο Γκρέισον διάβηκε μία από τις πέτρινες καμάρες που έβγαζε σε έναν διάδρομο. Ο τοίχος ήταν καλυμμένος από μικρά, τετράγωνα πάνελ. Έσπρωξε ένα από τα πάνελ κι έπειτα, στρίβοντας το χέρι του κατά ενενήντα μοίρες, έσπρωξε το διπλανό. Ύστερα, με μια κίνηση τόσο αστραπιαία που δεν μπόρεσα να την αποκωδικοποιήσω, πίεσε τουλάχιστον άλλα δύο πάνελ. Ακούστηκε ένας κοφτός ήχος κι αμέσως μετά εμφανίστηκε μια πόρτα, που έμοιαζε να αποσπάται από τον τοίχο καθώς άνοιγε.

«Τι στην ευχή...» ξεκίνησα να λέω.

Ο Γκρέισον άπλωσε το χέρι και έβγαλε αποκεί μέσα μια κρεμάστρα. «Είναι γκαρνταρόμπα». Αυτό δεν ήταν εξήγηση. Ήταν απλώς μια περιγραφή, λες και αυτή ήταν μια συνηθισμένη γκαρνταρόμπα σε ένα συνηθισμένο σπίτι.

Η Αλίσα θεώρησε ότι αυτό ήταν το σύνθημα που περίμενε για να μας αφήσει στα ικανά χέρια του Γκρέισον. Στο μεταξύ, εγώ προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου να αντιδράσει, αντί να στέκεται εκεί και να κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό σαν χάννος. Ο Γκρέισον πήγε να κλείσει την ντουλάπα, αλλά κοινοστάθηκε ακούγοντας έναν ήχο από το εσωτερικό της.

Έφτασε ως τ' αυτιά μου ένα τρίζιμο κι ύστερα ένας γδούπος. Ακολούθησε ένα θρόισμα πίσω από τα παλτά, ώσπου τελικά μια σκοτεινή φιγούρα άνοιξε δρόμο ανάμεσα από τα πανωφόρια και ξεπρόβαλε μπροστά μας. Ήταν ένα αγόρι που έμοιαζε συνομήλικό μου, ίσως και λίγο μικρότερο. Φορούσε κοστούμι, αλλά αυτή ήταν η μοναδική του ομοιότητα με τον Γκρέισον. Το κοστούμι του ήταν καταζαρωμένο, λες και το αγόρι είχε πάρει έναν υπνάκο –ή είκοσι υπνάκους– με τα ρούχα. Το σακάκι του ήταν ξεκούμπωτο. Η γραβάτα του κρεμόταν άδετη γύρω από τον λαιμό του. Ήταν ψηλός, αλλά είχε παιδικό πρόσωπο και έναν θύσανο από σκούρα σγουρά μαλλιά. Τα μάτια του ήταν ανοιχτοκάστανα και η επιδερμίδα του σταρένια.

#1 ΕΥΠΩΛΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*,
WALL STREET JOURNAL, *GLOBE* ΚΑΙ *MAIL*

Η Έιβερι δεν είχε τίποτα.

Είχε, όμως, ένα σχέδιο: Να μείνει προσηλωμένη στον στόχο της, να δουλέψει σκληρά για να κάνει τη ζωή της καλύτερη. Και τότε ένας εκκεντρικός δισεκατομμυριούχος πεθαίνει και της αφήνει σχεδόν όλη την περιουσία του.

Και κανείς, ούτε καν η Έιβερι, δεν ξέρει γιατί.

Εκείνοι είχαν τα πάντα.

Τώρα η Έιβερι πρέπει να εγκατασταθεί στην έπαυλη που κληρονόμησε – μια έπαυλη που κατοικείται από μυστικά, κρυφούς κωδικούς και την οικογένεια του δισεκατομμυριούχου. Οι συγγενείς του ηλικιωμένου άντρα είναι αποφασισμένοι να ανακαλύψουν γιατί η Έιβερι κληρονόμησε την περιουσία που τους ανήκε.

Τώρα υπάρχει μόνο ένας κανόνας: Σε αυτό το παιχνίδι παίζονται όλα για όλα.

Η Έιβερι σύντομα θα βρεθεί παγιδευμένη στο θανάσιμο παιχνίδι αυτής της παράξενης οικογένειας. Μέχρι πού είναι διατεθειμένοι να φτάσουν, για να μη χάσουν την περιουσία τους;

Από 14 ετών

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 27876